

בית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים

ע"פ 3312/19

לפני: כבוד השופט נ' סולברג
כבוד השופט ד' מינץ
כבוד השופט י' אלרון

המערערת: מדינת ישראל

נגד

המשיב: חאלד אבו גודה

ערעור על הכרעת דינו וגזר דינו של בית המשפט המחוזי בבאר-שבע ב-תפ"ח 48112-12-17 מהימים 5.3.2019 ו-1.4.2019 שניתנו על ידי השופטים: נ' זלוציובר, שי פרידלנדר ו-ד' כהן

תאריך הישיבה: י"ג בכסלו התשפ"ג (7.12.2022)

בשם המערערת: עו"ד אושרה פטל-רוזנברג

בשם המשיב: עו"ד שירן ברגמן; עו"ד נועם גוטמן

מתורגמנית בית המשפט: גב' סוזנה שושנה כהן

פסק-דין

השופט י' אלרון:

הסוגיה שבמוקד הערעור שלפנינו היא היקפה של עבירת ניסיון לרצח לפי סעיף 1305(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק).

המשיב רצח את החייל רון יצחק קוקיה ז"ל וחטף את נשקו. בגין זאת הורשע בעבירה של רצח בכוונה תחילה שהינו מעשה טרור ובפעולה בנשק למטרות טרור.

בטרם זאת, לאחר שגיבש תוכנית לבצע פיגוע וכו' לרצוח חייל ולחטוף את נשקו, יוחס לו כי הצטייד בסכין וערך עם אחיו למחצה סיורים רכובים ותצפיות. השניים אף הגיעו לנקודת תצפית ממנה השקיפו לעבר בסיס צה"ל "תל ערד". המשיב הורשע בעבירות של החזקת סכין שהינה מעשה טרור, הכנה לביצוע מעשה טרור שהינו רצח וקשירת קשר לביצוע פשע שהוא מעשה טרור.

בגין כלל העבירות שבהן הורשע נגזר עונשו של המשיב למאסר עולם ו-20 שנות מאסר בפועל אשר ירוצו במצטבר. לצד זאת, המשיב זוכה מעבירות ניסיון לרצח שיוחסו לו משבית המשפט המחוזי קבע כי הסיורים והתצפיות שערך אינם חוצים משלב פעולות ההכנה לשלב הניסיון. על סוגיה זו נסוב ערעור המדינה.

תמצית כתב האישום המתוקן

1. כתב האישום המתוקן נגד המשיב מונה שני אישומים. בחלקו הכללי צוין, כי המשיב תושב ישראל ואזרח ישראלי, אמו תושבת יהודה ושומרון וכי הוא אחיו למחצה של זאהי אבו ג'ודה (להלן: זאהי), בנו של אביו מאישה אחרת. המשיב בעל השכלה בהנדסה רפואית ועבד כמתמחה בחדרי הניתוח בבית החולים סורוקה החל מיום 8.11.2017.

2. באישום הראשון יוחסו למשיב מספר עבירות של ניסיון לרצח שהינו מעשה טרור לפי סעיף 305(1) לחוק, בצירוף סעיף 37(א) לחוק המאבק בטרור, התשע"ו-2016 (להלן: חוק המאבק בטרור); החזקת סכין שהינה מעשה טרור, לפי סעיף 186(א) לחוק, בצירוף סעיף 37(א) לחוק המאבק בטרור; והכנה לביצוע מעשה טרור שהינו רצח, לפי סעיף 28(א)(3) לחוק המאבק בטרור.

3. הערעור דנן מתמקד במסכת העובדתית שבאישום הראשון בלבד, משכך אפרטו בהרחבה. על פי המתואר המשיב הושפע מפעילותו של ארגון חמאס ומסריו והחל בעקבות זאת לפרסם בחשבון ה"פייסבוק" שלו דברי תמיכה ושבח לאסלאם ובדבר הניצחון על "שבט הכופרים". במהלך מחצית שנת 2017 או במועד סמוך לכך, גמלה בליבו של המשיב ההחלטה לבצע פיגוע נגד חייל צה"ל. לצורך כך, משך בהזדמנויות שונות סכום של 54,000 ש"ח מחשבון הבנק שלו ומתוכם הסליק 47,000 ש"ח במזרן מיטה בביתו. זאת, לצורך מימון מחייתו לאחר הפיגוע עת יהיה בבריחה. בחודש אוקטובר 2017 המשיב אף רכש רכב על מנת שישמשו להימלטות לאחר ביצוע הפיגוע.

המשיב תכנן תחילה לחטוף חייל ולנהל משא ומתן על שחרורו בתמורה לשחרור אסירים ביטחוניים באמצעות חומרי הרדמה אשר היו נגישים לו מתוקף עיסוקו בבית החולים סרוקה. אולם, משהבין את מורכבות תוכנית זו, חיפש אחר אפשרות חלופית. המשיב, כך נטען, שיתף את זאהי בכוונתו לבצע פעילות טרור נגד חיילי צה"ל או יהודים כנקמה על פעילות כוחות צה"ל ובמטרה להביע תמיכה והזדהות עם העם הפלסטיני. במהלך השיחות ביניהם, אף שיתף את זאהי בחלק מתוכניותיו לביצוע פעילות טרור כאמור, אשר האחרונה שבהן היא לבצע פיגוע אשר במהלכו ירצח חייל ויחטוף את נשקו.

זמן מה לאחר מכן, המשיב פנה לזאהי וביקש ממנו לערוך עמו סיורים בשטח על מנת לנסות לאתר חייל ולהוציא את תוכניתו אל הפועל. זאהי הסכים, והשניים קשרו ביניהם קשר לפיו יבצעו יחד פיגוע במתווה של מציאת חייל חמוש, לבדו, בשעות הלילה, אותו ידקרו למוות באמצעות סכין לצורך חטיפת נשקו האישי. בסמוך לכך, המשיב וזאהי יצאו לסיורים רכובים במספר מועדים שאינם ידועים במדויק למערער, בשעות הלילה, באזור ערד, ברכבו של המשיב וברכבו של זאהי.

השניים הבחינו בסיוריהם בחיילים רבים שהלכו בגפם בשעות הלילה, אך הם לא היו חמושים. משכך השניים לא יכלו לבצע את זממם. בשתי הזדמנויות, המשיב וזאהי התמקמו באזור הבסיס הצבאי "תל ערד" (להלן: הבסיס) ותצפתו על מנת לאתר מטרה לצורך ביצוע הפיגוע. גם במועדים אלו, השניים לא הבחינו בחייל חמוש בגפו אלא בקבוצות חיילים, ולכן לא יכלו להוציא את הפיגוע אל הפועל. במהלך הסיורים המוזכרים לעיל, המשיב הציג בפני זאהי את הסכין שהייתה ברשותו ברכב, ואמר לו שזוהי הסכין שעתידה לשמש לביצוע הרצח.

4. באישום השני, יוחסה למשיב עבירות של רצח בכוונה תחילה שהינו מעשה טרור; עבירה לפי סעיף 300(א)(2) לחוק, בצירוף סעיף 37 לחוק המאבק בטרור; ועבירה של פעולה בנשק למטרות טרור, לפי סעיף 30(א) לחוק המאבק בטרור. זאת, בגין רציחת החייל רון יצחק קוקיה ז"ל (להלן: המנוח) באמצעות דקירות סכין וחטיפת נשקו ביום 30.11.2017.

עיקרי הכרעת הדין וגזר הדין

5. במענה לכתב האישום, המשיב כפר במיוחס לו בשני האישומים. לטענתו, לא הייתה לו כוונה לבצע פיגוע בכלל, ונגד חיילי צה"ל בפרט. כמו כן, הכחיש כי רכש רכב

ומשך כספים שימשו אותו למילוט מהזירה ולצורך כלכלתו עת ישהה בבריחה. עוד כפר בכך שמטרת יציאתו לסיורים רכובים עם זאהי הייתה איתור קרבן לביצוע הפיגוע; ואף כפר ברצח המנוח – שכן לטענתו כלל לא היה בזירת האירוע. הוסיף וטען טענת זוטא ביחס להתנהלות הקירתו.

6. בית המשפט המחוזי, בהכרעת דינו, בחן את גרסאות המשיב כפי שבאו לידי ביטוי בפני חוקרי שירות הביטחון הכללי והמשטרה, ובהן הודייתו כי רצח את המנוח. טענות המשיב בדבר קבילות הודאותיו נדחו, תוך שנקבע, על בסיס עדויות חוקרי שירות הביטחון הכללי והמשטרה, כי לא הופעל לחץ בלתי סביר ולא הוגן על המשיב כך שהודאותיו נגבו באופן חופשי ומרצון.

בהמשך, נקבע כי משקלן של הודאות אלו הוא "גבוה", היות שפרטיהן מתיישבים היטב עם הראיות הנוספות בתיק ועם גרסת זאהי בחקירתו, אשר הוגשה מתוקף סעיף 10א לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א-1971 ולאחר שהוכרז כעד עוין. בית המשפט המחוזי סקר בפירוט כיצד צעד אחר צעד, משהחוקרים חשפו בהדרגה בפני המשיב את הידוע להם, ניסה להתאים את גרסתו למידע זה עד אשר הודה, בין היתר, ברציחת המנוח וחיטפת נשקו.

בית המשפט המחוזי ניתח את יסודות עבירת הרצח לפי סעיף 300(א)(2) לחוק, בנוסחו טרם הרפורמה בעבירות ההמתה, והגיע לכלל מסקנה על בסיס הודייתו של המשיב, ראיות נסיבתיות, חזקת הכוונה, היעדר קנטור וכן קיומה של הכנה פיזית למעשה המתה, כי כלל יסודות אלה התקיימו בעניינו של המשיב. משכך, הורשע ברצח המנוח על רקע לאומני המהווה מעשה טרור.

7. בשלב הבא, בית המשפט המחוזי פנה לבחון האם התקיימו יסודותיה של עבירת הניסיון לרצח אשר יוחסה למשיב בשל הסיורים האמורים שערך יחד עם זאהי, כמפורט באישום הראשון. פורט, כי במסגרת היסוד העובדתי של עבירת הניסיון נדרש שהמעשה שבוצע ייצא מגדר פעולות הכנה, וכי יש לבחון זאת על בסיס שני המבחנים שנקבעו בפסיקה לצורך כך – מבחן הקרבה המספקת ומבחן החד משמעות.

מסקנת בית המשפט המחוזי הייתה כי "במקרה זה, ולו מחמת הספק, נראה שהעובדות באישום הראשון לא מספיקות לגיבוש היסוד העובדתי של עבירת הניסיון לרצח. הן מבחן הקרבה המספקת והן מבחן החד משמעות אינם מתקיימים דיים בעניינו" (הכרעת הדין, בעמוד 43). בהמשך, ציין "[...] הנקודה בה עוברים הנאשמים משלב ההכנה לשלב

הביצוע היא קשה לקביעה מדויקת ואין גם מחלוקת על כך שכל ספק בעניין זה חייב לפעול לטובת הנאשם [המשיב – י' א']. בענייננו, נראה שמחמת הספק, יש לקבוע כי הגם שהנאשם היה קרוב ליציאה משלב ההכנה לשלב הביצוע, עדיין טרם יצא משלב ההכנה גם אם הוא ממש לקראת סיומו" (שם, בעמוד 44).

8. לצד זאת, בית המשפט המחוזי סבר כי בשל הסיורים האמורים שהמשיב וזאהי ערכו כאמור, ניתן להרשיע את המשיב בקשירת קשר לביצוע פשע שהוא מעשה טרור, לפי סעיף 499(א)(1) לחוק, בצירוף סעיף 38(ג)(1) לחוק המאבק בטרור (בהתאם לסעיף 184 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982) הגם שעבירה זו לא נכללה בכתב האישום המתוקן. המשיב הורשע בנוסף בעבירה של החזקת סכין שהינה מעשה טרור והכנה לביצוע מעשה טרור שהינו רצח.

9. לבסוף, בגין כלל העבירות שבהן המשיב הורשע, בשני האישומים שיוחסו לו, נגזר עליו עונש של מאסר עולם בצירוף 20 שנות מאסר במצטבר; תשלום פיצוי בסך 258,000 ש"ח למשפחת המנוח, הפיצוי המקסימאלי על פי החוק; וכן חילוט הרכב והכסף שנתפסו.

תמצית טענות הצדדים בערעור

10. ערעור המדינה מתייחס, אך ורק, לזיכוי המשיב מעבירות ניסיון לרצח שהינו מעשה טרור. באת-כוח המערערת טענה לפנינו, בכתב ובעל פה, כי בניגוד לקביעת בית המשפט המחוזי, שרשרת ההתרחשויות העובדתיות באישום הראשון, שעליה מושתתת הכרעת הדין, מבססת גם עבירה של ניסיון רצח. עוד נטען, כי הקביעה שלפיה איתור חייל מתאים לביצוע העבירה היא "רכיב נדרש במעשי ההכנה" היא מוטעית ויש בה כדי להרחיב את מתחם ההכנה באופן בלתי סביר תוך צמצום גבולות הניסיון העניש "דק לאקט האחרון של היסוד העובדתי של העבירה המושלמת".

בנוסף, באת-כוח המערערת טענה כי מדיניות משפטית ראויה ושיקולים של שמירה על שלום הציבור, כהגדרתה, תומכים בקביעה לפיה בנסיבות המקרה התקיימו יסודות עבירת ניסיון הרצח. על אותה הדרך נטען, כי "צמצום מתחם הניסיון והרחבת מתחם ההכנה עלול להוביל למצבים מסוכנים שבהם כוחות הביטחון ורשויות האכיפה יימנעו מלסכל פיגועים ועבירות חמורות עד 'לרגע האחרון' ובכך 'ימתחו את החבל' עד קצהו, על מנת שעברייני יחשב – לפי הגישה המחמירה של בית משפט קמא – כמי שעבר את סף ההכנה והגיע לשלב הניסיון."

באת-כוח המערערת הוסיפה והתייחסה לפרשנות אשר לדידה יש ליתן להיקף היסוד העובדתי של עבירת ה"ניסיון" ולמבחנים שאומצו בפסיקה לצורך כך – מבחן "הקרבה המספקת" ומבחן "החד משמעות". נטען, כי בית המשפט המחוזי שגה באופן בו ניתח מבחנים אלו ובמסקנתו כי שניהם מלמדים שלא נחצה הרף שבין מעשי הכנה לניסיון. כמו כן, שבה ופירטה את השתלשלות האירועים אשר לגישה מבססים את עבירת ניסיון הרצח באישום הראשון. לטענתה, מאחר שהמשיב וזאהי תצפתו על חיילים בהזדמנויות שונות לצורך מימוש תכניתם, כל שנותר על מנת שהתוכנית תתממש היה הגעת הקורבן הפוטנציאלי. על כן, לשיטתה ישום פסיקת בית משפט זה מוביל למסקנה כי התקיים היסוד העובדתי הנדרש.

לסיכום, באת-כוח המערערת טענה כי אף שהמשיב נדון לעונש מאסר בפועל ממושך, אשר לגביו אין למערערת השגה של ממש, יש להרשיעו גם בעבירת ניסיון רצח ולתת לכך ביטוי עונשי מתאים.

11. מנגד, באי-כוח המשיב מטעם הסניגוריה הציבורית סמכו ידם על פסק דינו של בית המשפט המחוזי, וטענו כי בדין זוכה מעבירת הניסיון לרצח. בגדר זאת, הפנו אף הם למסכת העובדתית שבאישום הראשון כפי שתוארה ונקבעה על ידי בית המשפט המחוזי ביחס לעבירות הניסיון לרצח, וטענו כי לא נפל פגם באופן בו יישם את המבחנים שנקבעו בפסיקה שלפיהם לא נחצה קו הגבול שבין מעשי הכנה לניסיון.

לטענתם, פסיקת בית משפט זה במקרים קודמים תומכת בכך שהמשיב לא חצה את גדרי פעולות ההכנה. שכן, ישום המבחנים הרלוונטיים מלמד כי מעשיו של המשיב לא היו קרובים דיים לביצוע העבירה המושלמת או גילו באופן חד משמעי את כוונתו. לדבריהם, אין די בתצפיות והסוורים שבוצעו כדי למלא את היסוד העובדתי הדרוש לעבירת הניסיון באשר הם "אינם מגלים כשלעצמם ובאופן חד משמעי על כוונת המשיב".

בנוסף, נטען כי "ההבחנה בין המחשבה הפלילית לבדה, ההכנה, הניסיון והמעשה המושלם – הינה הבחנה שאינה מטבע הדברים מדעית ומדויקת" וכי כקביעת בית המשפט המחוזי, ספק חייב להיזקף לזכותו של המשיב. באי-כוח המשיב הוסיפו וביקשו להבחין בין הפסיקה שאליה הפנתה המערערת מעניינו של המשיב בטענה כי המקרים שתוארו במסגרתה מצויים "ברף גבוה יותר וקרוב יותר לעבירת הניסיון". לשיטתם, כלל לא עלה בידי המערערת להציג מקרה זהה או שקול שבו נקבע כי נחצה רף ההכנה לעבר שלב הניסיון.

באי-כוח המשיב אף לא חלקו על קביעת בית המשפט המחוזי כי די בעובדות שהוכחו כדי לגבש את יסודותיה של עבירת קשירת הקשר לביצוע פשע, וכי ניתנה למשיב הזדמנות סבירה להתגונן מפני אישום זה אף שהיא לא יוחסה לו בכתב האישום. כמו כן, לא חלקו על הקביעה שבמעשיו – הצטיידותו בסכין, משיכת כספים, ורכישת רכב יש כדי להוות חלק מפעולות ההכנה שבגינן הורשע בהכנה לביצוע מעשה טרור שהינו רצח.

12. יוער כי הדיון בתיק זה נדחה לא אחת. לאחר הדיון הראשון שקיימנו בערעור המשיב הגיש בקשה להארכת מועד להגשת ערעור מצדו על פסק דינו של בית המשפט המחוזי. ארכה זו ניתנה, והמערער הגיש הודעת ערעור. אולם, בדיון שהתקיים בפני רשמת בית משפט זה ביום 12.6.2022, הצהיר כי ברצונו למשוך את הערעור. לאחר שהוסברה לו משמעות הדברים ערעורו נמחק. בהמשך לכך, קיימנו לאחרונה דיון נוסף שבו נשמעו השלמות טיעון תמציתיות וכעת בשלה העת להכריע.

דיון והכרעה

13. לאחר עיון בערעור המדינה ובטענות הצדדים כפי שהובאו לפנינו בכתב ובעל-פה, אני סבור כי יש לדחות את הערעור ולהותיר על כנו את זיכוי המשיב מעבירות ניסיון לרצח.

14. לפנינו מחלוקת משפטית בלבד, המתייחסת ליסוד העובדתי של עבירת ניסיון לרצח. למעשה, שני הצדדים להליך זה מבקשים להסתמך על התיאור העובדתי שבהכרעת הדין:

”במסגרת הקשר ולשם קידומו, במספר מועדים בשעות הלילה, יצאו הנאשם [המשיב – 'א'] וזאהי לסיורים רכובים באזור ערד, ברכבו של זאהי וברכבו של הנאשם. במהלך הסיורים הם תצפתו על תחנות אוטובוסים ובתי קפה לצורך מציאת קורבן למימוש תכניתם. השניים הבחינו בחיילים רבים הולכים לבדם בשעות הלילה, אך אלו לא היו חמושים ולכן לא יכלו לבצע את זממם. במסגרת הקשר ולשם קידומו, הפנה זאהי את תשומת ליבו של הנאשם לכך שבאזור מגוריהם ממוקם הבסיס הצבאי ”תל ערד“ שם ניתן למצוא מטרה לצורך ביצוע פיגוע. בשתי הזדמנויות, הגיעו הנאשם וזאהי, בשעות אחר הצהריים, ברכבו של זאהי, לאזור הבסיס הצבאי ”תל ערד“, שם עצרו את הרכב על הר הצופה לבסיס, כאשר הם מחפשים חיילים במטרה לבצע פיגוע. על מנת שלא לעורר חשד הצטיידו השניים בקפה ואוכל בכדי ליצור מצג שווא של מטיילים במקום. בכל אחת מההזדמנויות

הנ"ל, לא הבחינו השניים בחייל בגפו אלא בקבוצות חיילים ולכן לא יכלו להוציא הפיגוע אל הפועל" (שם, בעמוד 43).

15. אם כך, לפנינו שאלה משפטית אשר אין בעניינה לערכאה הדיונית יתרון של ממש על ערכאת הערעור – האם בהסתמך על קביעות עובדתיות אלו מעשיו של המשיב חצו משלב ההכנה לשלב הניסיון. לצורך ההכרעה, אציג בקצרה תחילה את המסד הנורמטיבי הנדרש באשר ליסוד העובדתי בעבירות ניסיון ככלל, וביחס ליסודותיה של עבירת הניסיון לרצח בפרט. לאחר זאת, אפנה ליישום הדברים בענייננו.

מסגרת נורמטיבית – עבירת ניסיון לרצח ו"מעשה שאין בו הכנה בלבד והעבירה לא הושלמה"

16. במסגרת האישום הראשון, יוחסו למשיב כאמור מספר עבירות לפי סעיף 305(1) לחוק, שזו לשונו:

"העושה אחת מאלה, דינו - מאסר עשרים שנים:
(1) מנסה שלא כדין לגרום למותו של אדם;"

מדובר בעבירת ניסיון "עצמאית" ובכך ייחודה. עם זאת, נקבע בפסיקה זה מכבר כי הוראות החלק הכללי של החוק חלות גם על עבירה זו (ע"פ 6468/13 צרפתי נ' מדינת ישראל, פסקה 38 (3.5.2015)). מבין אלו, ההוראה המשמעותית לענייננו היא הקבועה בסעיף 25 לחוק המגדיר מהו ניסיון פלילי:

"אדם מנסה לעבור עבירה אם, במטרה לבצעה, עשה מעשה שאין בו הכנה בלבד והעבירה לא הושלמה".

היסוד העובדתי בעבירת הניסיון לרצח מתגבש אפוא כאשר המעשה שבוצע יוצא מגדר פעולת הכנה גרידא לביצועה של העבירה המושלמת – עבירת הרצח בכוונת תחילה. באשר ליסוד הנפשי, נדרש כי המבצע עבר את העבירה "במטרה לבצעה" בתוספת היסוד הנפשי של העבירה המוגמרת, קרי, כוונה תחילה (ע"פ 3879/21 סלומון נ' מדינת ישראל, פסקה 18 (10.8.2022)); להרחבה על היסוד הנפשי הנדרש, ראו: ע"פ 9045/16 אדנני נ' מדינת ישראל, פסקה 37 (7.3.2018)). להשלמת התמונה יצוין, כי עבירה זו לא נכללה בתיקון 137 לחוק, הרפורמה בעבירות המתה, ובחינתה לצורך העניין נותרה כפי שהייתה עובר לרפורמה (ע"פ 2377/19 אפגאני נ' מדינת ישראל, פסקה 17 (22.5.2022)).

17. אם כך, ענייננו רק בסוגיית התקיימות היסוד העובדתי של עבירת הניסיון לרצח – האם התנהגות המשיב מהווה "מעשה שאין בו הכנה בלבד". משמע, האם חרגה מגדר הכנה ועברה לשלב בו ההתנהגות המעשית חתרה לקראת השלמת הביצוע (ע"פ 5150/93 טריס נ' מדינת ישראל, פ"ד מח(2) 183 (1994) (להלן: עניין טריס)). על ההבחנה המהותית שבין שלב ההכנה לשלב הניסיון, נקבע בעניין טריס:

"[...] אם שלב ההכנה מתאפיין בכך שהנאשם רוכש אמצעים, אוסף מידע, מתכנן ועושה פעולה המכוונת ליצור תנאים לביצוע העבירה, הרי שלב הניסיון הוא מעבר לכך, ויש בו פעולה או פעולות שהן חלק מסדרת פעולות שלולא הופרעו היו מקיימות את היסוד ההתנהגותי של העבירה" (שם, בפסקה 3).

ככלל, על הפעולה החוצה את מעשי ההכנה להתאפיין ב"קפיצה איכותית" המבחינה בין שלב ה"סידורים המוקדמים" של המבצע, לשלב הביצוע (ע"פ 297/11 סעיד נ' מדינת ישראל, פסקה 43 (22.7.2013) (להלן: עניין סעיד); מרים גור-אריה "על ההבחנה בין הכנה לבין ניסיון" משפטים לב 505, 528 (2002) (להלן: גור אריה)).

18. להבחנה שבין שלב ההכנה לשלב הניסיון נודעת חשיבות רבה, מאחר שהיא מציבה את הגבול התחתון של האחריות הפלילית. בעוד שמעשי ניסיון לביצוע עבירה הינם ענישים, מעשי ההכנה לרוב אינם ענישים (ראו: גור אריה, בעמוד 505). למעשה, קו הגבול שבין התחום הפלילי לבלתי פלילי עובר "לא על פי הגדרת העבירה, אלא בעצם על פי הגדרת הניסיון" (בועז סנג'רו ביקורת דיני העונשין הישראליים 231 (2020) (להלן: סנג'רו)).

הטעם להבחנה שבין שלבים אלו נעוץ בכך שבהעדר הצבת הגבול התחתון של האחריות הפלילית, קיים חשש כי תוטל אחריות גם על מעשים שאינם מגלים סכנה לפגיעה בערכים מוגנים או על כוונות לבצע עבירה מבלי שנלווים להם מעשים חיצוניים (ע"פ 9849/05 מדינת ישראל נ' ברואיר, פסקה 6 (23.11.2006) (להלן: עניין ברואיר)). והרי מן המפורסמות היא שאין עונשין על דברים שבלב (ש"ז פלר יסודות בדיני עונשין כרך א 31 (1984)).

19. משעמדתי על חשיבות ההבחנה שבין שלב ההכנה לשלב הניסיון, כמו גם על ההצדקה לה, יש להידרש לאופן ביצועה. לשון החוק ביחס לקו הגבול שבין שלב ההכנה לשלב הניסיון היא עמומה בהגדירה את הניסיון על דרך השלילה – "מעשה שאין בו

הכנה בלבד". בהתאם, נותר מרחב שיקול דעת משמעותי לבית המשפט (ראו: גיל עשת הטמעת תיקון 39 לחוק העונשין בפסיקה בישראל 1995-2005 207 (2011); יורם רבין ויניב ואקי דיני עונשין כרך א 550 (2014) (להלן: רבין וואקי)).

במרוצת השנים אימצה הפסיקה שני מבחנים עיקריים להבחנה והכרעה האם מדובר במעשי הכנה או ניסיון – מבחן הקרבה המספקת ומבחן החד-משמעות (ע"פ 1996/11 נחאל נ' מדינת ישראל, פסקה 29 (23.12.2014) (להלן: עניין נחאל); סנג'רו, בעמודים 222-231)).

לפי מבחן הקרבה המספקת, יש לבחון כמה רחוק היה המבצע מהגשמת תוכניתו העבריינית. ככל שהוא קרוב יותר להשלמת העבירה, תגבר הנטייה לראות במעשיו כ"ניסיון" לביצועה. אם תהליך ביצוע העבירה התקרב קרבה מספקת, מוחשית או מסוכנת להשלמת העבירה – ייקבע כי פעולותיו חורגות ממעשי הכנה למעשי ניסיון. במקרים מסוימים גם שלבים ראשונים של הביצוע עשויים להוות ניסיון, אם הם קרובים קרבה מספקת לביצוע המושלם של העבירה (ראו: עניין ברואיד, בפסקה 7; לעמדה כי בפועל נדרשת קרבה למעשה האחרון הדרוש לפי תוכנית המבצע, ראו סנג'רו, בעמוד 224). במסגרת מבחן זה ניתן משקל גם למדדים של זמן ומקום. שכן קרבה להשלמת המעשה העברייני בזמן ובמקום עשויה ללמד על קרבה להשלמת הביצוע (ע"פ 2012/17 קסימובה נ' מדינת ישראל, פסקה 26 לפסק דינו של חברי, השופט ד' מינץ (31.7.2018) (להלן: עניין קסימובה); גור אריה, בעמודים 531-532; רבין וואקי, בעמוד 554).

המבחן השני הוא כאמור מבחן החד-משמעות, המכונה גם מבחן "הסרט האילם". לפי מבחן זה, התנהגות נכללת בגדר ניסיון מקום בו החל המבצע בביצוע התחלתי המגלה באופן חד-משמעי את כוונותיו (ראו: 355/88 לוי נ' מדינת ישראל, פ"ד מג(3) 221, 266 (1989); ע"פ 7399/95 נחושתן תעשיות מעליות בע"מ נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(2) 105, 129 (1998)). יישומו של מבחן זה נעשה בדרך של התבוננות על התנהגות העושה, משל היה מדובר ב"סרט אילם" מבלי לשמוע את דבריו או לקרוא את מחשבותיו. כאשר מתברר לצופה, באופן חד משמעי, כי מושא הסרט מתכוון לבצע עבירה – זו הנקודה שבה מעשיו מתגבשים לכדי ניסיון (ע"פ 8449/17 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 37 לפסק דינו של חברי, השופט נ' סולברג (16.6.2019) (להלן: עניין פלוני); רבין וואקי, בעמוד 555).

20. מדובר אפוא בסוגיה מורכבת, כאשר לעיתים ההבחנה בין שלב ההכנה לשלב הניסיון אינה פשוטה כלל וכלל. קו הגבול המבחין בין פעולות הכנה לניסיון אף בעל

השלכות במגוון מישורים, לרבות עונשיים וראייתיים, ומטבע הדברים גם בשיטות משפט אחרות נדרשו למיקומו של קו גבול זה.

בארצות הברית למשל, הסוגיה נדונה במקרה המפורסם *Rizzo* אשר הוכרע על ידי בית המשפט לערעורים במדינת ניו יורק לפני קרוב למאה שנים. באותו מקרה נקבע, בין היתר, כי מאחר שהמעוררים לא איתרו את הקורבן לעבירת השוד שתכננו לבצע הם לא עברו את שלב ההכנה והתקרבו במידה מספקת ("dangerously near") לביצועה לצורך הרשעתם בניסיון לכך. זאת, חרף העובדה שחיפשו אחר הקורבן במספר מקומות בעודם חמושים (*People v. Rizzo*, 158 N.E. 888 N.Y. (1927)). בדומה לכך, בעניין *Ortiz*, בית המשפט העליון במדינת מסצ'וסטס קבע כי בהינתן שהמעורר לא מצא את הקורבן המיועד לעבירה חרף חיפושו אחריו בעודו חמוש, לא ניתן להרשיעו בעבירת ניסיון, שעה שלא בוצע על ידו מעשה ברמה הנדרשת ("overt act"; Commonwealth v. Ortiz, 560 N.E. 2d 698 Mass. 1990). בעניין *Degroot* מהעת האחרונה, בית המשפט העליון של מינסוטה קבע כי די בכך שהמעורר, אשר שוחח עם סוכן משטרה סמוי שהתחזה לנער קטין, הגיע למקום המפגש שנקבע, חנה ויצא מרכבו לצורך קיום מפגש מיני, כדי להרשיעו בעבירת ניסיון ("substantial step toward, and more than") ("preparation") (*State v. Degroot*, 946 N.W.2d 354 (Minn. 2020)).

באנגליה גדרי שלב ההכנה נדונו, בין היתר, על ידי בית המשפט לערעורים בעניין *Campbell*. בו, נקבע כי נסיעת המערער למקום אותו תכנן לשדוד והליכתו לקראתו בעודו מחזיק בדבר הנחזה לכלי נשק ובהודעה מאיימת הם חלק משלב ההכנה, ואינם עולים לכדי ניסיון ("an act which is more than merely preparatory"). בפרט בהינתן שהמעורר טרם הגיע למקום השוד (*R. v. Campbell* [1991] 93 Cr. App. R. 350; למקרים נוספים, ראו ב- Christopher M.V. Clarkson, *Attempt: The Conduct Requirement*, 29 OXFORD J. LEGAL STUD. 25, 26-28 (2009)).

על ההשלכות הראייתיות של קביעת קו הגבול שבין מעשי הכנה למעשה ניסיון, ניתן ללמוד ממאמרם של המלומדים פרופ' גדעון פרחומובסקי והשופט הפרופ' אלכס שטיין (Gideon Parchomovsky & Alex Stein, *The Distortionary Effect of Evidence on Primary Behavior*, 124 HARV. L. REV. 518, 530-534 (2010)). במאמרם עמדו, בין היתר, על המתח הקיים אצל גורמי אכיפת החוק בין הרצון לעצור אדם בשלב המוקדם ביותר כדי למנוע ממנו לבצע עבירה לבין הצורך בגיבוש תשתית ראייתית איתנה לצורך הרשעתו ויצירת הרתעה. מתח זה ניכר בכך שעל מנת שיהיה ניתן

להוכיח שנאשם יצא משלב ההכנה ("preparation") ועבר לניסיון להוצאה לפועל של העבירה, יש להראות כי הוא נקט בצעד ממשי ("substantial step") לצורך השלמתה.

21. על רקע סקירה נורמטיבית זו, אפנה לבחינת המקרה שלפנינו.

מן הכלל אל הפרט

22. פסיקת בית משפט זה סיווגה לאורך השנים פעולות מסוימות, ובכלל זה תצפיות, סיורים ואף הצטיידות בנשק – כפעולות הכנה (ראו למשל, ע"פ 9511/01 קובקוב נ' מדינת ישראל, פ"ד נו(2) 687, 694-695 (2002) (להלן: עניין קובקוב); ע"פ 5927/11 הררי נ' מדינת ישראל, פסקה 63 (23.8.2012)).

בענייננו, חלק מפעולות המשיב, כמשיכת הכסף מבעוד מועד, ההצטיידות בסכין ורכישת הרכב, הן פעולות הכנה מובהקות. השאלה המורכבת יותר היא מה דינם של הסיורים והתצפיות שאותם ערכו המשיב וזאהי, המהווים פעולות "בעלות צמידות גבוהה יותר לביצוע העבירה" (סנג'רו, בעמוד 220), מאחר שהן לא נועדו לאיסוף מודיעין בלבד. על פי קביעות בית המשפט המחוזי המשיב וזאהי ביצעו סיורים רכובים ותצפיות לרבות באזור הבסיס לצורך איתור קורבן למימוש הפיגוע. באותם מועדים המתוארים באישום הראשון לא יכלו לממש את תוכניתם.

23. הצדדים הציגו כל אחד מפסיקת בית משפט זה וביקשו למצוא בה תימוכין לטענותיהם. אכן, יש פסיקה התומכת בטענות המשיב ומנגד פסיקה הנוטה לטובת עמדת המערער. בסוגיה מורכבת שכזו, לא נקבעו כללים מוחלטים ונחרצים שעלינו ליישם. קו הגבול אינו חד וברור וכל מקרה יוכרע על בסיס נסיבותיו ובהתאם ליישום הקונקרטי של המבחנים שנקבעו בפסיקה.

טרם בחינת מבחנים אלו, ראוי להידרש להבחנה משמעותית בין המקרים המרכזיים שהוצגו בפסיקה לעניין שלפנינו. דומה שברוב המקרים שבהם מתעוררת הסוגיה דנא, ובין היתר בעניין קובקוב, עניין הררי, עניין נחאל, עניין סנקר (ע"פ 11068/08 מדינת ישראל נ' סנקר (12.7.2010)), עניין פלוני ועניין קסימובה – נתפס המבצע בידי הרשויות בזירת העבירה, בסמוך לה, או עובר להגעתו לה. במצב זה הבירור הראייתי שנערך ממוקד בעבירת הניסיון, וסופו בקביעות מפורשות בדבר ההתרחשות העובדתית בסמוך לתפיסת המבצע. כך למשל, ידוע לנו היום שבו נעשה הניסיון, הפעולות שנעשו בגדרו, היכן נתפס המבצע, מה היה באמתחתו כאשר נתפס וכיוצא

באלה. לא כך במקרה זה, שבו נותרה עמימות מסוימת מאחר שידוע לנו בקווים כללים בלבד על שארע באותם סיורים, בעיקר מדברי המשיב בחקירותיו על ידי שירות הביטחון הכללי כפי שתועדו בזיכרון דברים שנערך.

לעמימות מסוימת זו מספר השלכות על ענייננו: ראשית, כפי שארחיב בהמשך, היא מקשה עלינו ליישם את המבחנים האמורים שנקבעו להבחנה בין מעשי ניסיון למעשי הכנה. למעשה, במקרה דנן לפנינו תיאור כללי בלבד שכן נתיב הסיורים אינו ידוע; אין קביעה עובדתית ביחס ליום או השעה שבה נערכו הסיורים; אף לא ברור האם בסיורים אלו נותרו המשיב וזאהי ברכבם או יצאו ממנו. אמנם, מהודעות "ווטסאפ" אנו למדים כביכול כי כאשר הגיעו השניים לאזור הבסיס עשו שם "מנגל" (ת/34ד) מחוץ לרכב, אולם סוגיה זו לא הוכרעה על ידי בית המשפט המחוזי. כמו כן, לא נקבע המרחק מנקודת התצפית שבה היו המשיב וזאהי לחיילים, או מתי במהלך סיורים אלו המשיב הציג בפני זאהי את הסכין או היכן עשה זאת.

שנית, ככלל, מקובלת עליי הקביעה כי אין חובה בקיומו של קורבן קונקרטי להתגבשות היסוד הנפשי הנדרש בעבירת הניסיון (ראו: עניין נחאל, בפסקה 35; עניין טעיד, בפסקה 45). אולם ראוי לעמוד על כך שענייננו מופשט מכך. למעשה, לצד העובדה שאין קורבן קונקרטי, אף אין בכתב האישום עיתוי קונקרטי או זירה קונקרטי – לכל הפחות ביחס לסיורים ברחבי ערד, כשם שאין קביעות מפורטות באשר למעשיו של המשיב באותם הסיורים כאמור. בנסיבות אלו, קצרה הדרך לייחס למשיב ניסיון לרצוח כל חייל שאותו ראה במהלך פרק הזמן המשמעותי שלאחר גיבוש תוכניתו – בין אם מדובר בחייל חמוש ובין אם לאו, בין אם היה בגפו, ובין אם בקבוצה. מכאן עולה חשש מפני הרחבה ניכרת של גדר עבירת הניסיון.

משהערת זאת, אפנה ליישום המבחנים שאומצו בפסיקה.

24. תחילה, מבחן החד-משמעות. כאמור, הסרט האילם שאותו עלינו לבחון אינו שלם, שכן חסרים בו נתונים ופרטים. אם נבחן אך ורק את התיאור שנכלל בקביעותיו העובדתיות של בית המשפט המחוזי, נתקשה להבחין במעשה גלוי המלמד את הצופה מן הצד באופן חד משמעי בדבר כוונתו הפלילית ומטרתו הקונקרטי של מבצע העבירה.

כך ביחס לסיורים הרכובים והתצפיות שהשניים ערכו באזור ערד וכך גם ביחס להגעת השניים לאזור הבסיס. אמנם במקרה זה הם עצרו את הרכב על הר הצופה לבסיס, אולם לא ניתן לאתר מעשה כה ברור וחד-משמעי כנדרש המלמד על כוונה פלילית.

בנסיבות שלפנינו, מבחן זה מוביל לכך שתצפית לשם איסוף מודיעין גרידא דינה כתצפית שנועדה לאיתור קורבן. בעיני הצופה מן הצד, בגדר "סרט אילם", הדברים יראו בצורה דומה.

יוזכר, כי אל לנו להשלים את שרואה הצופה מן הצד באמצעות ידיעותינו בדבר מחשבותיו של המבצע, ובכלל זה כי מאחר שלא אותר קורבן מתאים המשיב נמנע מלהשלים את תוכניתו. בהקשר זה אני מוצא קושי רב בטענת המערערת כי מהאישום השני, שבו המשיב רצח את המנוח, ניתן ללמוד על התקיימות היסוד העובדתי שבעבירת הניסיון לרצח באישום הראשון.

הלכה למעשה, בטענה זו מבקשת המערערת להשלים את שחסר ביסוד העובדתי באישום הראשון, באמצעות הבלטת עוצמת היסוד הנפשי, בשילוב עם היסוד העובדתי שבאישום השני. אולם, האירועים מושא האישום השני כלל אינם חלק מה"סרט האילם" אשר נבחן במסגרת האישום הראשון. בגין האירועים מושא האישום השני המשיב הורשע ונענש בחומרה, כפי שראוי לו, ועניין זה כלל אינו עומד להכרעה בערעור זה.

כמו כן יש להזכיר שהמשיב וזאהי הסוו את מטרת התצפית שערכו, כאשר "התחזו" למטיילים במקום ולצורך כך הצטיידו ב"קפה ואוכל" כלשון כתב האישום. מבלי לקבוע מסמרות, דומני כי במקרים שכאלו, שבהם הוכח כי נעשה ניסיון להסוות את המעשים בכסות תמימה, עשוי מבחן החד-משמעות להיות מצמצם יתר על המידה (ראו והשוו: סנג'רו, בעמוד 225). באותם מקרים ראוי יהיה לייחס משקל גבוה יותר למבחן הקרבה המספקת, אשר יישקף באופן מדויק יותר את מצב הדברים הראוי. מאחר שאני סבור, כפי שארחיב כעת, כי בענייננו גם מבחן הקרבה המספקת אינו מתקיים, אין לכך השפעה על תוצאת ההליך.

25. כאמור, במסגרת מבחן הקרבה המספקת יש לבחון את הצעדים שנותרו למבצע ובגדר זאת כמה פעולות נותרו לביצוע ומה חשיבותן, תוך מתן משקל למדדים של קרבה בזמן ובמקום.

אשר לסיורים והתצפיות שהשניים ערכו ברחבי ערד, מאחר שאנו לא יודעים מה הצעדים שכבר ננקטו, אין אנו יודעים בבירור מה הצעדים שנותרו. כך למשל, לא נקבע כי המשיב יצא מהרכב בשלב כלשהו בסיורים אלו, ואף לא נטען כי המשיב או זאהי עצרו את רכבם במסגרתם. פשיטא, כי לא דומה המתנה ברכב או מחוצה לו עם סכין שלוף בסמוך לתחנת אוטובוס ספציפית בערד ולאחר "מעקב" אחר קורבן מסוים, לסיורים

רכובים ברחבי ערד לקיום תצפיות על תחנות אוטובוס ובתי קפה. כלל אין לפנינו זירה קונקרטיה שבה ניתן לבחון את הדברים. גם הפעם, אל לנו להשלים את שחסר במסגרת היסוד העובדתי באמצעות היסוד הנפשי. המסד העובדתי כפי שנטען בכתב האישום וכפי שנקבע בהכרעת הדין אינו מספק על מנת להראות כי המשיב חרג ממעשי הכנה.

ביחס להגעת השניים להר הצופה לעבר הבסיס – אמנם נקבע כי המשיב וזאהי הגיעו ל"אזור" הבסיס ועצרו שם את הרכב, אולם אין ממצא עובדתי באשר למרחק שבו היו מהבסיס. בדיון לפנינו, באת-כוח המערערת אמרה כי המרחק היה "כמאות מטרים, זה לא הוכח בראיות ברזולוציות האלה אז אין לי ממצא עובדתי" (פרו' מיום 28.7.2021, עמ' 4, ש' 19-20). ברי כי שאלה זו בעלת נפקות, בין היתר, מאחר שהיא משליכה במישורין על היקף הפעולות הנדרשות להשלמת העבירה.

בענייננו, כלל לא אותר קורבן פוטנציאלי, וגם לו היה מאותר קורבן, הרי שגם אם נקבל את העמדה כי המרחק היה "מאות מטרים" נדרשה תנועה משמעותית לעברו, בין אם באופן רגלי ובין אם באופן רכוב. נותרה אפוא כברת דרך להשלמת העבירה. העדר קביעה ביחס למרחק הפיזי משליכה גם על מישור הזמן. אם מדובר במאות מטרים, הרי שנדרש פרק זמן משמעותי להשלמת הניסיון. משכך, בעוד המשיב התקדם מרחק מה לעבר ביצוע העבירה, נותרו לו מספר צעדים משמעותיים להשלמתה, כך שלא ניתן לקבוע כי מבחן זה מתקיים.

כמו כן, בסיכומו של דבר המשיב ערך במסגרת אישום זה תצפיות וסיורים. האתר שבו בוחר המבצע לערוך סיור או תצפית יכול באופן פוטנציאלי להפוך ל"זירת" העבירה, אולם לא כך היה בענייננו, שבו נותרו צעדים משמעותיים להשלמת העבירה: הן במישור הזמן, הן במישור המקום, הן במישור טיב ו"איכות" הצעדים הנותרים.

26. מטעמים אלו, אני סבור כי מעשיו של המשיב במסגרת האישום הראשון, בכל הקשור לעבירות של ניסיון לרצח, הם אמנם בקצה מתחם ההכנה אולם לא הוכח ברף הנדרש במשפט הפלילי כי הם חורגים לשלב הניסיון. המשמעות היא שיש לזכות את המשיב מעבירות אלו ולו מחמת הספק.

27. מבחינה מעשית, ושלא כטענת המערערת, איני סבור כי קביעות אלו מצרות את צעדי גופי הביטחון שהוא זה במאמציהם לסכל פעולות טרור. ככלל, מעשי הכנה אינם עניינים. אולם, ענייננו בחריג ולא בכלל, שכן מעשי הכנה לביצוע מעשה טרור עניינים

ובצדס עונשי מאסר כבדים. המחוקק הרחיב על ההצדקה לכך בדברי ההסבר לחוק המאבק בטרור והדברים ברורים ומשכנעים:

”ככלל מעשי הכנה לדבר עבירה אינם ברי-ענישה [...] הטעמים לענישה בשל מעשה הכנה עשויים להיות נעוצים במשקלו של הערך החברתי אשר עלול להיפגע כתוצאה מביצוע העבירה (אם זו תושלם), בחומרה או בסכנה המיוחדת הטמונה במעשה ההכנה כשלעצמו, או בקרבה של מעשה ההכנה לשלב ביצוע העבירה. הסעיף המוצע מבוסס על התפישה ולפיה מעשה הכנה למעשה טרור נמנה אף הוא עם מעשי ההכנה שראוי להעניש בשלהם. זאת, בשל החומרה הטמונה לעיתים קרובות בעצם מעשי ההכנה למעשי טרור, ובעיקר בשל הסכנה הגלומה במעשי הטרור, אם יושלמו, והאינטרס הציבורי לסכל את השלמת ביצועם, נוכח מניעיהם, מטרתם ותוצאתם הצפויה” (ההדגשה הוספה – י' א'; דברי הסבר להצעת חוק המאבק בטרור, התשע"ה-2015, ה"ח הממשלה 949, 1066, 1099-1100).

28. במקרה זה, בית המשפט המחוזי הרשיע את המשיב בגין האישום הראשון בלבד גם בעבירות של קשירת קשר לביצוע מעשה טרור, עבירה שהעונש המרבי בגינה הוא 14 שנות מאסר; החזקת סכין שהינה מעשה טרור, שהעונש בגינה הוא עד 10 שנות מאסר; והכנה לביצוע מעשה טרור שהינו רצח, עבירה שהעונש המרבי בגינה הוא 15 שנות מאסר. יוצא אפוא, כי גם אם המשיב היה נתפס באחד מהסיוורים שערך עם זאחי, טרם ביצוע הפיגוע, ניתן היה להגיש נגדו כתב אישום בגין עבירות חמורות אלו. לו היה מורשע, ראוי היה לגזור עליו עונש מאסר ארוך שנים וייתכן שאף דומה לעונש שהיה נגזר עליו אם היה מורשע גם בעבירה של ניסיון לרצח.

על כן, איני רואה ממש בטענת המערערת כי קביעה שהמשיב לא עבר עבירה של ניסיון לרצח תוביל לכך שרשויות האכיפה ”יימנעו מלסכל פיגועים” עד לרגע האחרון. רשויות אלו עושות את מלאכתן במקצועיות ולמרבה המזל עולה בידן פעמים רבות לסכל פעולות טרור עוד בשלב ההכנה. אף אין צורך להכביר במילים בדבר האחריות הכבדה המוטלת על כתפיהן. בענייננו, ממילא אין כל ספק שמעשיו החמורים של המשיב גם באישום הראשון חצו את הרף הפלילי באופן ברור ומובהק. השאלה היא האם הם עולים גם כדי מספר עבירות של ניסיון לרצח. לשאלה זו אני סבור, כאמור, כי יש להשיב בשלילה.

29. לא ניתן לסיים פסק דין זה מבלי להתייחס למעשהו של המשיב – בן בליעל אשר רצח את המנוח, חייל צעיר, בדמי ימיו. חומרה יתרה יש בעובדה שהמשיב הוא אזרח ישראלי אשר גדל והתחנך במדינה זו והועסק כטכנאי הרדמה במוסד ציבורי, בית החולים סורוקה בבאר שבע. בכל זאת, מצא הוא להזדהות עם אויביה של המדינה ולהוציא לפועל את תוכניתו הזדונית לרצוח חייל. בדין הושת עליו עונש של מאסר עולם ו-20 שנות מאסר במצטבר.

מובן כי העונש שנגזר על המשיב, כבד ככל שהוא, אין בו כדי לספק נחמה למשפחת המנוח. משפחתו של רון ז"ל ליוותה את הדיונים באיפוק ובאצילות נפש ראויים להערכה וליכנו איתם. מטבע הדברים, דבר לא ימלא את החלל שנפער בליבם או יקהה את כאבם – לא העונש שנגזר על רוצח בנם, מאסר עולם בתוספת 20 שנות מאסר, ואף לא עונש מאסר כבד עוד יותר.

30. מדי יום באים בשערי בית המשפט מי שביצעו עבירות מהחמורות שישנן, אשר קשה לאתר ולו נקודת זכות אחת לטובתם. יהיו שיגידו שביחס לאלו, הגרועים שבפושעים, מי שרצחו ללא רחם, מה לנו "דקדוקי עניות" משפטיים כאלו ואחרים לרבות ביחס לקו הגבול שבין מעשי הכנה לניסיון. לכך אשיב בקול ברור – שורת הדין חלה כלפי כל באי בית המשפט וגם כלפי המשיב, על מעשיו הנתעבים הראויים לכל גנאי.

31. על כן, המשיב ביצע עבירות רבות וחמורות ועונשו נגזר בהתאם. כשם שהורשע לדין בעבירות אלו ונענש בגינן, זוכה לדין מעבירות הניסיון לרצח. אציע לחברי, אפוא, כי נדחה את הערעור.

ש ו פ ט

השופט נ' סולברג:

דעתי כדעת חברי, השופט י' אלרון, על סמך נימוקיו, כי דינו של הערעור – לדחייה. מעבירת הניסיון לרצח זוכה אפוא המשיב, אך הרשעתו בנורא מכל, ברצח בכוונה תחילה, תעמוד לדראון עולם.

ש ו פ ט

השופט ד' מינק:

אני מסכים.

שופט

הוחלט כאמור בפסק דינו של השופט י' אלרון.

ניתן היום, כ"ט בטבת התשפ"ג (22.1.2023).

שופט

שופט

שופט